

Daan Gielis

Daan Gielis (1988, BE) werkt vanuit een fundamentele teleurstelling, waarbij de kunstenaar even schuldig als kritisch is. Hij gebruikt zijn werk als drager om zichzelf als cluster van relaties te begrijpen. Zijn werken zijn punten waarbinnen verschillende systemen samenkomen waarmee hij te maken heeft in het dagelijkse leven zoals zijn zeldzame auto-immuniteitsziekte, punk en de instituten waarvan hij deel uitmaakt. Deze systemen trekken en duwen hem in richtingen die hem tot een ambigue inwoner maken, omdat ze een positieve en tegelijk negatieve uitwerking hebben.

Radna Rumping

Radna Rumping (1983, NL) is een onafhankelijk curator, programmeur en radiopresentator wier werk wordt gekenmerkt door de muziekcultuur, gemeenschappelijkheid en een kritische blik op de hedendaagse communicatie. Zij houdt zich op, om het met de woorden van Lucy Lippard te zeggen, in 'die kloof tussen kunst en leven waar ik graag in rondhang'. Rumping heeft tentoonstellingen en publieksprogramma's gemaakt voor de Oude Kerk, het Muziekgebouw, Museum De Hallen en vele andere instellingen, waarbij ze nieuwe ontmoetingen tussen instanties en gebouwen, tussen kunstenaars en publiek wil stimuleren. Ze maakt deel uit van het collectief **Non-fiction** en is medeoprichter van het radioplatform **Ja Ja Ja Nee Nee Nee**. Rumping heeft haar stem gevonden in het schrijven en opnemen, in het onderzoek naar opvattingen over aan- en afwezigheid, en in het samenbrengen van persoonlijke en sociaal-culturele interesses, waarbij de muziek nooit ver weg is.

Sergei Tcherepnin

Sergei Tcherepnin (1981, US) is een kunstenaar die werkt op het snijvlak van geluid, sculptuur, fotografie en theater. Hij plaatst synthesizers, computers en versterkers op kleine transducers, apparaten die elektrische signalen transducers in trillingen. Hij maakt composities waarin objecten worden omgetoverd tot luidsprekers.

In Tcherepnin's werken vinden we vaak zonderlinge, gehybridiseerde personages zoals de "Listening Cactus", de "Maize Mantis" of de "Pied Piper". Zijn scenario's bevatten verschillende objecten en lichamen; geanimeerde voorwerpen waarvoor het publiek een compositie mag ontwikkelen. Deze interacties suggereren nieuwe mogelijkheden qua intimiteit met geluid, waarbij het 'luisteren' een uitgebreidere vorm van activiteit is: luisteren door aan te raken, luisteren door te openen, luisteren door te voelen, luisteren door gebruik te maken van iets of luisteren door te lopen.

Hannah Weinberger

Hannah Weinberger (1988, CH/US) woont en werkt in het Zwitserse Basel. Ze voltooide haar master beeldende kunst aan de kunstacademie van Zürich. Ze heeft solotentoonstellingen gehad bij Badischer Kunstverein in Karlsruhe (2016), bij Triangle in Marseille (2016), bij Freymond-Guth Fine Arts in Basel (2016), bij Schinkel Pavillon in Berlijn (2016), bij Hamburger Bahnhof in Berlijn (2015), bij Freedman Fitzpatrick in Los Angeles (2015), bij Kunsthau Bregenz (2014), bij MIT List Center for Visual Arts in Cambridge, MA (2014), bij Friart - Centre d'art de Fribourg (2013), bij Swiss Institute in New York (2012) en bij Kunsthalle Basel (2012). Haar werk is internationaal tentoongesteld, waaronder op de Biënnale van Lyon (2013), in het Stedelijk Museum, Amsterdam, bij ICA in Philadelphia, bij Kunsthall Charlottenborg, bij Kunstverein München en bij Kunsthau Glarus. Ook is er over haar geschreven in internationale kunstpublicaties, waaronder **Afterall**, **Artforum**, **Flash Art**, **Frieze**, **Frieze d/e**, **Mousse**. Van 2011 tot 2013 was de mede verantwoordelijk voor de projectruimte Elaine in het Museum für Gegenwartskunst van Basel. Momenteel is ze eveneens bestuurslid van Kunsthalle Basel.

Milan Grygar

Het werk van Milan Grygar (1926, SK) verkent de relatie tussen beeld, geluid en ruimte. Rond 1965 stopte hij met het maken van abstracte schilderen en

begon hij akoestische tekeningen te maken waarin opgenomen geluiden een even belangrijke rol spelen als de visuele elementen. Milan Grygar was, samen met John Cage, een van de pioniers op het gebied van het gebruik van geluid in kunst. Zijn werken, tekeningen en bladmuziek, die vaak gepaard gaan met opnames van muziek, zijn te zien geweest op talloze tentoonstellingen in Tsjechië en daarbuiten, waaronder bij Drawing Center in New York (2001), de derde Biënnale van Praag (2007), bij Today Art Museum in Peking (2012) en bij ZKM in Karlsruhe (2016). Zijn werk bevindt zich in vele internationale kunstcollecties, waaronder het SMAK in Gent.

Noa Eshkol

Noa Eshkol (1924–2007, IS) studeerde muziek in Tel Aviv en dans aan de Tehila Ressler School. In 1946 verhuisde ze naar Londen om te studeren bij Rudolf von Laban en Lisa Ullmann in de Art of Movement Studio in Manchester. Ze studeerde ten slotte aan de Sigurd Leeder School of Modern Dance in Londen. In 1950 keerde ze terug naar Israël en onderwees ze beweging en dans op verschillende scholen en universiteiten. Haar werken zijn de afgelopen jaren in internationale tentoonstellingen te zien geweest op verschillende locaties, waaronder het Israël Museum in Jeruzalem (2011), LACMA in Los Angeles, het Jewish Museum in New York, TBA21 in Wenen (2012), Musée d'Art Moderne in Parijs, Opelvillen in Rüsselsheim (2013), het Museum van Hedendaagse Kunst van Tokyo (2014) en de twintigste Biënnale van Sydney (2016). Aan Noa Eshkol wijdden de Vleeshal in Middelburg en Kunstverein in Amsterdam een tweedelige solotentoonstelling met de titel 'I Look at the Moon and Think about My Daughter-in-Law' te zien in Nederland: van 22 januari tot 19 maart was deel een te zien in Vleeshal Markt, van 4 februari tot 19 maart in Kunstverein Amsterdam.

Lina Lapelyte

Lina Lapelyte (1984, LT) is een kunstenaar die woont en werkt in Londen en Vilnius. Ze heeft een

bachelor in klassieke viool, een bachelor in geluidskunsten en een master in sculptuur van de Royal College of Art in Londen. Haar praktijk is gebaseerd op performances en geworteld in de muziek. In haar werk flirt ze met de popcultuur, genderstereotypen, veroudering en nostalgie. Haar werken worden gevoed door expressie, gekenmerkt door pastiche en het groteske, contextuele en conceptuele muzikaliteit, theatrale beïnvloedbaarheid en een gestileerd beeld. Haar performances en opera's tonen een interesse in de vrouwelijke identiteit en diens ingewikkelde relatie tot de hedendaagse realiteit op een manier die in de traditie staat van de postfeministische kunst. Haar recente werken **Ladies** (2015), **Hunky Bluff** (2014) en **Candy Shop** (2013/2015) werden getoond in verschillende contexten en op verschillende locaties, waaronder de Serpentine Pavilion in Londen, de Queen Elizabeth Hall in Londen en de Architectuurbiënnale van Venetië. Haar gezamenlijk werk met Rugile Barzdziukait en Vaiva Grainyt, de opera **Have a Good Day!** (Litouwen, 2011/2013) bestaande uit tien caissières, piano- en supermarktgeluiden, heeft diverse prijzen gewonnen, waaronder de hoofdprijs van het Fast Forward Festival (Duitsland). Voor dit werk is de kunstenaarsgroep ook bekroond met de Golden Stage Cross en Young Artist Prize door het Litouwse ministerie van Cultuur. Het werk van Lina Lapelyte werd getoond in het Baltische Paviljoen op de Biënnale van Venetië (2016), in **Peculiar People** bij Focal Point Gallery in Southend-on-Sea, Groot-Brittannië (2016), in **Double Bind** bij NILO in Reykjavik (2016), bij Rupert in Vilnius (2015), in **Listening**, een reizende tentoonstelling van Hayward in Groot-Brittannië (2015), op het festival Block Universe in Londen (2015), in **Park Nights** bij Serpentine in Londen (2014), bij Baltic CCA in Newcastle, Groot-Brittannië (2014), in **Eye and Lense** bij Whitechapel Gallery in Londen (2014), bij DRAF in Londen (2014) en bij het evenement BBC Proms in de Royal Albert Hall (2012) in Londen.

Les Trucs

Sinds 2008 werken Charlotte Simon (1987, DE) en

Toben Piel (Zink Tonsur) (1980, DE) samen onder de naam Les Trucs. Ze zijn oorspronkelijk begonnen als band, maar werken op het snijvlak van muzikale happening en compositie, musique concrète en pop. Met behulp van elektronische instrumenten, zang en choreografie maken ze performances en video's. Ze hebben samengewerkt met regisseurs en dramaturgen, en hebben zowel de leiding gehad over de muzikale richting van verschillende theaterproducties, als er ook zelf live in opgetreden. In 2016 traden ze op als circusband voor **The Greatest Show on Earth** (Anna Wagner en Eike Wittrock) en ontwikkelden ideeën op het gebied van muziek en performance met onder anderen Philippe Quesne, Meg Stuart en Antonia Baehr. Of ze nu een geluidsontwerp maken voor een stedelijke ruimte of een sciencefictionperformancecyclus, hun werk gaat altijd in op de ruimtelijke omgeving. Les Trucs zijn vaak te zien geweest in musea en galleries, waaronder het Städelmuseum, kunstkring Frankfurt, MMK in Frankfurt en kunstkring Wiesbaden. Ze hebben muziek uitgebracht bij internationale labels, waaronder Music Airport in Tokio, Fettkakao in Wenen en Zeitstrafe en Staatsakt in Hamburg. Ze hebben getoerd door Europa, Israël en Japan. In september 2014 deed het duo mee aan het festival 'What Happens in Offenbach Stays in Offenbach', waarvoor Vleeshal-directeur Gortzak (destijds curator van het festival) hen had uitgenodigd. Tijdens de laatste Art Rotterdam presenteerde Les Trucs een nieuwe muzikale happening, die speciaal voor de deelname van de Vleeshal aan Art Rotterdam was gemaakt: 'Manchmal Sind Welche Nackt'.